

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

KBW 1992/106 en 107

UITSPRAAK

in de gedingen tussen:

B.B.H. A H B, wonende te D, eiser,

en

het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN DE GEDINGEN

Gedaagde heeft bij brief van 11 juni 1990 aan eiser kennis gegeven van een beslissing uit hoofde van de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW), houdende ontzegging van het recht op kinderbijslag over de in die beslissing nader aangegeven kwartalen, alsmede terugvordering van een bedrag groot f 21.380,- en

verrekening van dit bedrag met toekomstige kinderbijslag.

Voorts heeft gedaagde bij brief van 22 november 1991 aan eiser kennis gegeven van een beslissing uit hoofde van de AKW, houdende ten dele niet-ontvankelijk verklaring van een verzoek om tweevoudige kinderbijslag en ten dele afwijzing van dat verzoek.

De Arrondissementsrechtbank te Amsterdam heeft bij uitspraak van 24 november 1992 de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen deze uitspraak op bij aanvullend beroepschrift uiteengezette gronden hoger beroep doen instellen.

Gedaagde heeft enkele door 's Raads fungerend voorzitter gestelde vragen beantwoord.

De gedingen zijn behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 1 juli 1994, waar namens eiser is verschenen mr. P. Vos, advocaat te Amsterdam, terwijl gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door G. van der Schuur, werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Met ingang van 1 januari 1994 is de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) in

werking getreden en de beroepswet gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke

regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met toepassing van het procesrecht zoals dat luidde voor 1 januari 1994, behoudens wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten, als geregeld in artikel 8:75 van de Awb.

Eisers kinderen S., A., I. en F., geboren respectievelijk op

17 december 1970, 15 november 1972, 27 februari 1975 en 27 augustus 1978, hebben tot 2 november 1988 in Marokko verbleven en zijn vervolgens bij eiser in Nederland gaan wonen. Hun moeder, eisers echtgenote, die aanvankelijk eveneens in Marokko verbleef, had zich reeds op 12 januari 1982 blijvend bij eiser gevoegd. Gedaagde heeft echter aan eiser tot en met het tweede kwartaal van 1988 -enkelvoudige- kinderbijslag betaald in de veronderstelling

dat eisers echtgenote zich nog in Marokko bij de kinderen bevond en de kinderen derhalve tot zijn huishouden behoorden.

Toen gedaagde in de loop van 1988 ontdekte dat dit laatste reeds vanaf 1982 niet meer het geval was, heeft hij onderzocht of eiser zijn kinderen, gerekend van af het derde kwartaal van 1984, in belangrijke mate had onderhouden, hetgeen heeft geleid tot de eerste thans bestreden beslissing, gedateerd 11 juni 1990.

In deze beslissing ontzegt gedaagde eiser alsnog kinderbijslag over het derde en vierde kwartaal van 1984, het eerste, tweede en vierde kwartaal van 1985 en het eerste, tweede en vierde kwartaal van 1986 voor S., A. en I.

Voorts vordert gedaagde in de beslissing de over deze kwartalen genoten kinderbijslag ad f 21.380,- van eiser terug met inachtneming van het bepaalde in artikel 20, lid 3 van de AKW. Tenslotte bevat de beslissing een besluit tot verrekening van het teruggevorderde bedrag met de helft van de verschuldigde kinderbijslag vanaf het derde kwartaal van 1988.

Nadat eiser tegen de eerste beslissing beroep had ingesteld heeft hij, bij brief van 1 oktober 1990, kenbaar gemaakt vanaf het derde kwartaal van 1984 tot en met het tweede kwartaal van 1988 alsnog aanspraak te maken op tweevoudige kinderbijslag, omdat de kinderen uitwonend zouden zijn geweest in verband met studie.

Hierop heeft gedaagde de tweede thans bestreden beslissing, gedateerd 22 november, genomen. In deze beslissing verklaart gedaagde het genoemde verzoek voor de periode tot en met het derde kwartaal van 1987 niet-ontvankelijk wegens

te late indiening en wijst hij het verzoek voor de overige kwartalen af. De Raad zal de beide beslissingen hierna achtereenvolgens behandelen.

De beslissing van 11 juni 1990

De Raad is, evenals de eerste rechter en op dezelfde gronden als deze, van oordeel dat gedaagde aan eiser de aanspraak op kinderbijslag over de in de beslissing aangegeven kwartalen terecht heeft ontzegd, nu eiser over die kwartalen niet op eenvoudig te controleren wijze heeft aangetoond de vereiste onderhoudsbijdrage te hebben geleverd.

Ten aanzien van het beroep van eiser op het "doorschuiven" van volgens eiser te

hoge onderhoudsbijdragen over een aantal kwartalen naar volgende kwartalen merkt de Raad daarbij op, dat voor de toetsing aan de onderhoudseis uitgangspunt dient te zijn hetgeen in het betrokken kwartaal voor onderhoud is betaald, terwijl er noch in de omstandigheden van dit geval, noch in gedaagdes beleid, zoals dat desgevraagd aan de Raad is uiteengezet, aanknopingspunten zijn te vinden om daarvan in casu af te wijken.

Ook het feit dat eiser en zijn vrouw zekere vakanties bij de kinderen hebben doorgebracht doet de Raad hierover niet anders oordelen, nu zoals eerder door de Raad is beslist -zie de uitspraken van 4 april 1990, KBW 1988/53 tot en met 55, van 19 februari 1991, KBW 989/95 en van 8 december 1992, KBW 1991/56- het enkele gegeven van een dergelijke vakantie niet voldoende aannemelijk maakt

dat het kind in die periode in toereikende mate is onderhouden, nog afgezien van het feit dat de vakantieperiodes in casu slechts delen van kwartalen hebben geduurd. De Raad is voorts, met de eerste rechter, van oordeel dat gedaagde bevoegd was de ten onrechte toegekende

kinderbijslag terug te vorderen, nu eiser jegens gedaagde van het verblijf van zijn vrouw in Nederland geen melding heeft gemaakt en derhalve de op hem rustende inlichtingenplicht -die mede omvat het

uit eigen beweging verstrekken van inlichtingen- niet is nagekomen. Dat gedaagde aan de binnengekomen stukken eerdere signalen omtrent dit verblijf had

kunnen ontlenen, acht de Raad niet aangetoond. Ook kan de gebruikmaking van de terugvorderingsbevoegdheid, inhoudende terugvordering van het gehele bedrag,

's Raads te dezen geldende, beperkte, toetsing doorstaan.

Dit laatste geldt tevens voor de beslissing tot verrekening van het verschuldigde bedrag door inhouding van de helft van toekomstige termijnen aan kinderbijslag. Dat bij deze laatste beslissing onvoldoende belangenafweging zou

hebben plaatsgehad kan de Raad reeds daarom niet inzien, nu eisers raadsman destijds met deze wijze van verrekening heeft ingestemd.

De beslissing van 22 november 1991

Zoals reeds vermeld heeft gedaagde de thans besproken beslissing genomen in reactie op een brief d.d. 1 oktober 1990 van eiser, waarin deze kenbaar maakt vanaf het derde kwartaal van 1984 alsnog aanspraak op tweevoudige kinderbijslag te maken.

Anders dan de eerste rechter kan de Raad dit verzoek van eiser niet zien als een (herziene) aanvraag van kinderbijslag, nu voor de betrokken kwartalen reeds op eerder ingediende aanvragen beslissingen -tot toekenning- waren genomen. Eiser heeft met zijn brief aangegeven deze toekenningen, achteraf, te laag te achten, hetgeen zijn brief het karakter geeft van een verzoek om de beslissingen te zijnen voordele te herzien. Het feit dat gedaagde inmiddels deze toekenningsbeslissingen, althans die met betrekking tot een aantal kwartalen van de bestreken periode, ook zijnerzijds had aangetast door ze in te trekken, en aldus zelf tot een herziening ten nadele van eiser was gekomen, alsmede het feit dat tegen deze herzieningsbeslissing ten tijde van eisers brief het beroep nog aanhangig was, doet naar 's Raad oordeel aan het vorenstaande niet af en kon er met name niet toe leiden dat thans de beoordeling van een aanspraak van eiser op tweevoudige kinderbijslag aan een volledige toetsing wordt onderworpen.

Derhalve moet de thans besproken beslissing worden gezien als een weigering om tot de door eiser verzochte herziening over te gaan. Nu het hier gaat om een discretionaire bevoegdheid van gedaagde kan de Raad deze weigering slechts aantasten indien gezegd moet worden dat gedaagde hiertoe in redelijkheid niet kon komen, dan wel dat gedaagde door te weigeren anderszins in strijd heeft gehandeld met algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur. Oordelend binnen het kader van deze toetsing ziet de Raad geen aanleiding de beslissing niet in stand te laten voor het derde kwartaal van 1987 en de kwartalen daaraan voorafgaand verwijst de Raad daarbij naar zijn, niet gepubliceerde, uitspraak van 28 september 1988, KBW 1987/65, volgens welke, bijzondere gevallen daargelaten, aanvaardbaar is de door gedaagde ook in casu gevolgde beleidslijn om aan herzieningsverzoeken die niet binnen drie jaar na het betrokken kwartaal zijn gedaan niet tegemoet te komen. Voor de kwartalen daarna kan de beslissing voorts reeds in stand blijven omdat onvoldoende is gebleken dat de kinderen daarin -zoals voor de gevraagde zogeheten dubbeltelling vereist- grotendeels door eiser werden onderhouden.

Het vorenstaande leidt er toe dat de aangevallen uitspraak, waarin de beroepen tegen beide beslissing ongegrond zijn verklaard, voor bevestiging in aanmerking komt.

Gelet op het hiervoor overwogene ziet de Raad geen aanleiding om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb.

Beslist wordt als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus gegeven door mr. N.J. Haverkamp als voorzitter en mr. A.G. van Galen en mr. F.P. Zwart als leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Breuls als griffier. Uitgesproken in het openbaar op 22 juli 1994 door voornoemde voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. M.F. van Moorst als griffier.

(get.) N.J. Haverkamp.

(get.) M.F. van Moorst.

(get.) S. Breuls.